

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 6237/06
01.11.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: мр Јадранке Ињац, председника већа, Зоје Поповић и Јелене Ивановић, чланова већа, са саветником суда Гораном Јосифовим, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца Предузећа за производњу и промет "АА", против туженог Министарства финансија Републике Србије, ради поништаја решења Пореске управе - Регионалног центра Нови Сад, бр. 47-3067/2006 од 03.10.2006. године, у предмету инспекцијских мера, у нејавној седници већа одржаној дана 01.11.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем туженог одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије - Пореске управе, Филијале Нови Сад 1, бр. 301-47-2250-3/2006-21 од 18.7.2006. године, а којим је наложено тужиоцу, као пореском обвезнику, да ради отклањања утврђених неправилности и незаконитости у поновном поступку теренске контроле обрачунавања и плаћања свих јавних прихода у периоду пословања од 01.1.2003. године до дана контроле, предузме следеће радње: 1) да изврши уплату пореза на промет производа (општи режим) у износу од 10.757.871,80 динара и камату у износу од 5.088.561,40 динара обрачунату од момента доспећа пореске обавезе до 31.12.2005. године, као и да обрачуна и уплати затезну камату по стопи прописаној законом почев од 01.1.2006. године до дана уплате наложене обавезе на уплатне рачуне ближе означене у тој тачци диспозитива решења и 2) да у својим пословним књигама спроведе одговарајућа књижења по налогу из тачке 1. диспозитива решења, а све у року за извршење решења од пет дана од дана пријема, с тим што жалба не одлаже његово извршење.

Тужилац поднетом тужбом побија законитост оспореног решења туженог органа и у том смислу је навео да је испунио услове прописане законом за ослобађање од плаћања пореза на промет, тако да је наложена обавеза без основа, тим пре што се порески органи не позивају на било који члан закона, на основу кога би могла да проистекне његова обавеза плаћања пореза на промет за продату робу. Даље је навео да су порески органи утврдили да не може бити ослобођен плаћања наведеног пореза, јер "отпремнице које су пратиле робу не садрже регистарски број возила и име лица које је превозило робу", те да из тога произилази да је купопродаја фиктивна и да такве отпремнице "не представљају валидне документе којим се доказује промет робе према купцу", иако његове отпремнице садрже све прописане елементе, па су стога и нетачни наводи у образложењима решења пореског органа да не поседује доказе о даљем кретању робе. Са ових и с тим у вези осталих разлога ближе наведених у тужби предложио је да суд исту уважи и оспорено решење поништи и предмет врати на поновни поступак.

Тужени орган у одговору на тужбу, остајући при разлозима из образложења оспореног решења предложио је да суд исту одбије.

Решавајући овај управни спор на основу чињеница утврђених у управном поступку на основу чл. 38. ст. 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96) и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе на основу чл. 39. ст. 1. истог Закона, Врховни суд Србије је оценом навода тужбе, одговора на исту и списка предмета ове управне ствари нашао да је тужба неоснована.

Правилно је поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио, као неосновану, жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења налазећи да је то решење донето без повреде правила поступка, као и да је засновано на правилно утврђеном чињеничном стању и правилној примени материјалног права. Ово стога, што из списка предмета произилази да је тужиоцу, као пореском обвезнику, наложено да ради отклањања утврђених незаконитости и неправилности у поновном поступку теренске контроле обрачунавања и плаћања свих јавних прихода у периоду пословања од 01.1.2003. до дана контроле, предузме радње ближе описане у тач. 1. и 2. диспозитива решења првостепеног пореског органа, јер је у поновном поступку увидом у сваку појединачну отпремницу утврдио који елементи нису садржани, односно да не садрже регистарски број возила и податке лица које је преузело робу, као обавезних елемената отпремнице као веродостојне књиговодствене исправе, јер је одредбом члана 6. став 1. Правилника о евиденцији промета робе и услуга ("Службени гласник РС", бр. 45/96... 6/99) прописано да се књижење у Књизи евиденције врши на основу веродостојних књиговодствених исправа (фактура, доставница, пријемница, трака регистар-касе, парагл-блока, записника, пописне листе, реверса, потврда,

уговора о извршеној услузи и др.). Одредбом става 3. истог члана тог Правилника, прописано да отпремница, фактура, доставница, пријемница или друга одговарајућа исправа за робу обавезно садржи, између осталог, и податке о превознику робе. Стога је, код овако утврђеног чињеничног стања и цитираних одредби наведеног Правилника, по налажењу Врховног суда Србије, тужени орган правилно оценио да спорне отпремнице не садрже регистарски број возила и податке лица које је преузело робу, те да с тога не представљају веродостојан документ за књижење у пословним књигама. Ово тим пре што тужилац нема података о даљем кретању "наводно" продате робе, за коју је одговоран као њен последњи држалац. Такође, из списка предмета произилази да се "наводни" купци робе по спорним отпремницама не налазе на адресама из пореских пријава, да нису плаћали јавне приходе, да неки од њих нису били регистровани код надлежних судова, што је у поступку контроле утврђено провером пословних односа између истих и тужиоца (ближе означених у образложењу оспореног решења). Ово све указује да тужилац не поседује податке о даљем кретању "наводно" продате робе јер су купци недоступни контроли пореских органа, па како роба по спорним отпремницама није ни била на залихама код тужиоца у моменту контроле, то је очигледно да не постоје правно-релевантни докази да је промет заиста и извршен. Имајући у виду наведено, у конкретном случају нису испуњени услови из чл. 3. и 4. Закона о порезу на промет ("Службени гласник РС", бр. 22/01... 70/03), јер се спорни промет производа сматра продајом производа намењених крајњој потрошњи, који је опорезив применом ближе наведених одредби закона у образложењу како оспореног тако и првостепеног решења пореског органа.

Цењени су и остали напред ближе наведени разлози тужбе, па је суд нашао да су исти без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. Ово стога, што је тужилац ове наводе истицао у виду примедби на записник пореског инспектора бр. 301-47-2250-1/2006-21 од 19.6.2006. године, као и у жалби против првостепеног решења пореског органа, које је тужени орган оценио и за исте у образложењу оспореног решења дао довољне чињеничне и правне разлоге, које као правилне и на закону засноване у свему прихвата и овај суд.

Са изнетих разлога, налазећи да су неосновани наводи тужбе да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је, је на основу члана 41. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), решио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 01.11.2007. године, У. 6237/06

Записничар, Председник већа - судија

Горан Јосифов, с.р. мр Јадранка Ињац, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ЈК